

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΧΑΤΖΗΑΝΔΡΕΟΥ

ia19675228

ΕΞΑΜΗΝΟ: Δ'

Τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής | Σχολή Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού | Πανεπιστήμιο
Δυτικής Αττικής

Ψηφιακές Οπτικοακουστικές Αναπαραστάσεις

Υπ. Καθηγήτρια: Dr. Georgia Touliaou

Personal Statement

Ξεκινώντας το μάθημα Ψηφιακές Οπτικοακουστικές Παραστάσεις ήξερα ότι θα ασχοληθώ απλά με την εικόνα και το βίντεο, στη συνέχεια το επίπεδο που έπρεπε να αναλύσω ώστε να δημιουργηθεί ένα όμορφο αποτέλεσμα, εμβαθύνει εκπληκτικά.

Στην αρχή γινόταν προσπάθεια κατανόησης της ορολογίας, ειδικότερα στον τομέα της οθόνης- όπου δεν λεγόταν πλέον π.χ οθόνη αλλά πεδίο και στην συνέχεια γίνεται εισαγωγή στα κανάλια.

Το Adobe Premiere δεν το είχα ξαναχρησιμοποιήσει με αποτέλεσμα να επιβραδυνεται η διαδικασία της ολοκλήρωσης του βίντεο, ωστόσο με τον καιρό και την επανάληψη, η σκέψη με την την πράξη μπόρεσαν να συλλάβουν τη δράση και να δημιουργήσουν λήψεις κατάλληλες με απλό Editing.

Θα ήθελα εδώ να θέσω το θέμα της ομάδας όπου ο καθένας ήταν ελεύθερος να εκφραστεί ψηφιακά με λήψεις ή ήχο, ακόμα και αν δεν ήταν το βίντεο που θέλαμε αρχικά να παρουσιάσουμε τελικά κατάφερε να φέρει νέες ιδέες στα πρότζεκτ ώστε να συνθέσουν την πλαστικότητα που αναζητούσαμε.

Η θεωρητική έννοια που με απασχόλησε ήταν κυρίως το shooting και ιδιαίτερα το long slow shooting όπου φαίνεται και στις δυο ομαδικές εργασίες.

Στην πρώτη ατομική δουλειά κυρίως με την κίνηση, παρόλο που υπήρχε μια στατική εικόνα της θάλασσας, βρήκα ενδιαφέρον το πως ο ήχος μπορεί να δώσει ένταση και δύναμη στο πεδίο.

Στο πρώτο πρότζεκτ 'Dental Clinic', στην αρχή ήμουν αρκετά χαομένη και διστακτική αναφορικά με το πως έπρεπε να γίνει η σύνδεση των σκηνών-καρέ, είχαμε επιλέξει ένα σχολείο. Το footage που υπήρχε ήταν αρκετά χαμηλής ποιότητας όταν προσπαθήσαμε να το επεξεργαστούμε οπότε έπρεπε να ξαναγίνουν πιο σωστές και δομημένες λήψεις με σωστές γωνίες, κοντινά πλάνα, σταθερή κάμερα- μερικές φορές tracking shot- και γενικότερα να έχει sequence. Κυρίως οι λήψεις ήταν close up and long shot. Ο ήχος βοήθησε αρκετά ώστε να δημιουργήσει ροή στην εικόνα. Η αίσθηση που θέλαμε να δημιουργήσουμε συνδέθηκε με τον ασθενή και το φόβο του οδοντιατρείου αλλά και με το πως ο χώρος μπορεί να συνθέσει την αντίθεση στο φόβο- και ίσως μια θύμηση στις τελευταίες αναμνήσεις του ασθενή.

Στο δεύτερο ομαδικό πρότζεκτ 'White Space' υπήρξε το απόλυτο κενό, μέσα από το οποίο μπορέσαμε να συλλάβουμε την έννοια του κενού, της ηρεμίας, του πρέπει, του οικείου και ταυτόχρονα της

ανοίκειας συμβατικότητας, της μονοτονίας, της καθημερινότητας και του προσωπικού χώρου. Στην αρχή το κείμενο του Αλέξη Σταμάτη κατ' εμάς είχε να κάνει με την πατριαρχία και την γυναίκα, τα συναισθήματα της και την ποιότητα της ζωής της στο σήμερα. Ωστόσο, έπειτα μετά την επεξεργασία των λήψεων γεννήθηκε κάτι ακόμα πιο δυναμικό. Η κάθε μια από εμάς στην ομάδα πρόβαλε το δικό της κόσμο πάνω σε αυτό που βλέπαμε και έτσι έγινε ακόμα πιο ενδιαφέρον.

Ουσιαστικά, πρόκειται για ψηφιακή οπτική σύνθεση πολυκάναλων video και συγκεκριμένα τριών.

Κομβικό σημείο στάθηκε η μελέτη στον Constant Dullaart 'όπου μας δόθηκε και κατεύθυνση.

Προσωπικά, αν μπορούσα να διατυπώσω τη γέυση που μου αφησε το προτεκτ με μια λέξη θα ήταν - το βίωμα-. Στο βίντεο δεν υπάρχει κάτι που ο καθένας (κυρίως καθεμιά) από εμάς δεν έχει ξαναδεί. απλή καθημερινότητα - ασήμαντη μονότονη, η μη χρηστική μερα.

Ρουτίνα, αργή και απολαυστική, όλα κινούνται σε ένα αργό αλλά αληθινό ρυθμό μια κάμερας με Pan and Zoom. Η μουσική είναι slow speed /Chopin-24 Préludes, Op. 28: No. 15 in D-Flat Major, "Raindrop".

Τέλος, θα ήθελα να σχολιάσω την πορεία της δουλειάς με βάση το θεατή και πως ήθελα να το νιώσει/ βιώσει βλέποντας τα πρότζεκτ μας.

Όπως γίνεται ξεκάθαρο στο πρώτο πρότζεκτ ήθελα ο θεατής να δει από διαφορετικό πρίσμα την υπάρξει ενός χώρου οπου καταφεύγει κυρίως στον πόνο του και την ανάγκη του - πχ ακόμα και σε απλές περιπτώσεις αν όχι χειρουργικές ελλοχεύει ο φόβος, όπως αν δεν κάνει κάποιος καθαρισμό κινδυνεύει αργότερα με πέτρα δηλαδή πόνο. Μέσα στην ταραχή παρατηρείς σαν ασθενής μόνο ένα ταβάνι ή κινήσεις του γιατρού, τον τροχό, το φως αλλά όλα αυτά σχεδόν ακινητοποιημένο ενώ παράλληλα τρέχει ένας άλλος κόσμος μηχανισμάτων, εργαλείων, φωτισμού που ζουν εκεί έχουν το νόημα τους το καθένα τους, ωστόσο δεν τα προσέχουμε ιδιαίτερα. Ίσως ο θεατής μετα απο την παρακολούθηση του βίντεο μπορεί να νιώσει το παράλληλο σύμπαν του χωρου.

Στο δευτερο πρότζεκτ, ήθελα ο θεατής να σταματήσει για λίγο, να πατήσει φρένο στις γρηγορες εικονες. Να βιώσει την το αργό αλλά παράλληλα πραγματικό κοσμο. Να βυθιστεί στην δική του παράλληλη ζωή ξεγνοιασιάς και συνεπείας ίσως σκεπτομενος - αυτο είναι τόσο αληθινό, τόσο δικό μου και ταυτόχρονα τόσο διαφορετικό. Ήθελα να νιώσει ότι πατάει φρένο στον γρήγορο ρυθμό που ζει, να κάνει ένα εσωτερικό διάλειμμα, σαν να αιωρήθηκε για λιγο στο κενό της ματαιότητας του. Κάποιος ο οποίος θα το δει και θα νιώσει ότι για δυο λεπτά χάθηκε στο χρόνο. Ακόμα και ένα πρελούδιο μπορεί να μας αποσπά από την εσωτερική ηρεμία που χρειάζεται η ψυχή, ίσως και το πρελούδιο να χρεαστειαζεται μερικές φορές ξεκούραση, να πάει ακόμα πιο αργά, να στραπατσαριστεί και να ίσως να δει τι πραγματικά κρύβεται πίσω από την δική του μάσκα της αποσύνθεσης.

Η still εικόνα εμπεριέχει κάποια στοιχεία όπως η απλότητα ενος μουσειακού χώρου στο μειον δευτερο επίπεδο της Εθνικής Πινακοθήκης στο Χίλτον της Αθήνας.Ο θεατης μπορεί να ηρεμήσει και να απολαύσει την αργή κινηση σε μια γιγαντοσθόνη. Ο χώρος είναι απλός, ήσυχος και παράλληλα τόσο

¹ There's a generation of artists now that has a fan-base and access to publishing but they also want recognition from the hierarchical old system. They start to make very conventional art to be approved by the conventional art system, the gallery. And then you have 'post-internet': getting the visual and aesthetic things happening online and catering to the gallery.

ευρύς. Η δυναμη του χωρου βρίσκειται στην απεραντοσύνη του οπως το παράδοξο έγκειται στην αντίφαση μεταξύ εμπειρίας και τυπικής λογικής.

Ευχαριστώ

Αθήνα 2022